

euroen« fra april og sin afstandtagen fra den økonomiske skræmmekampagne, som blev ført af regeringen og de øvrige europolitikere op til folkeafstemningen den 28. september».

(Forslag til vedtagelse nr. V 5).

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her efter i forhandlingen.

Aase D. Madsen (DF):

Det, der kalder mig herop i dag, er, at alle medlemmer af Folketinget i dag har modtaget en henvendelse, eller jeg vil rettere kalde det et nødskrig fra organisationen DTL; det er Dansk Transport og Logistik-organisationen, der repræsenterer 4.900 landtransportvirksomheder.

Jeg håber, at regeringen tager henvendelsen meget, meget alvorligt, og at de mange seriøse oplysninger bl.a. om de økonomiske lettelser, som det samme erhverv har fået i mange andre europæiske lande, resulterer i, at regeringen ikke længere sætter kikkerten for det blinde øje, men indstiller sig på at give en øjeblikkelig, akut nødhjælp til erhvervet, der har brug for et helt ekstraordinært økonomisk pusterum.

Det er jo et spørgsmål, hvor længe organisationen kan holde medlemmerne i kort snor. I den forbindelse vil jeg henvise til den socialdemokratiske ordfører, fru Pernille Blach Hansens bemærkninger her i formiddags om, at millionerne vil komme til at mangle i statskassen, hvis der kommer afgiftsnedsættelser. Det var næsten ikke til at holde ud at høre på, for lige meget hvor mange millioner der mere eller mindre uventet kommer ind i statskassen, så vil mere altid have mere i en socialdemokratisk ledet regering.

I 1999 var aktieudbyttet fra DONG et stort rundt nul, og jeg vil nævne, at næste år er aktieudbyttet fra DONG 1,1 mia. kr., jeg gentager: 1,1 mia. kr. DONG-koncernen er efterhånden blevet en dansk oliesheik, som deltager mere og mere aktivt i olieudvindingen som producent i Nordsøen.

Danmark er ikke alene selvforsynende med olie og gas, men er også eksportør. Millionerne er derfor de sidste år væltet ind i statskassen fra Nordsøen i form af de stærkt stigende koncessionsafgifter, olieledningsafgifter og som sagt aktieudbytte fra DONG. Derfor er der naturligvis råd til at lette afgifterne eller regulere energipriserne.

Spørgsmålet er derfor, hvad regeringen vil gøre, hvis vognmændene mister tålmodigheden og så at sige lukker Danmark. Vi må jo erkende, at som situationen er nu, er der desværre en risiko for, at tingene kan udvikle sig dramatisk. Vil regeringen derfor her og nu give et positivt tilsagn, således at vi kan undgå, at en sådan dybt ulykkelig situation indtræffer?

Regeringen har et meget stort ansvar, for klokken er så at sige fem minutter i tolv. Det kan meget nemt blive for sent også for de mange danskere, der med gru må se en meget, meget kold vinter i møde. Altså: Vil regeringen blive siddende med hænderne i skødet? Dansk Folkeparti mener i hvert fald ikke, at skatteministeren ligefrem har haft en heldig hånd i denne sag.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Til start en bemærkning til hr. Óli Breckmann. Hr. Óli Breckmann rejste spørgsmålet om en mulig Partnerskab for Fred-tilknytning for Færøerne og nævnte, at Island jo havde en ordning. Ja, men Island er medlem af NATO, Island har været medlem af NATO siden 1949 og har jo også i meget, meget vanskelige perioder under den kolde krig stillet omfattende basefaciliteter til rådighed for alliancen. Det er en fuldstændig anden situation.

Jeg vil gerne resumere, hvad der er situationen omkring Pfp: Alle lande, der deltager i Partnerskab for Fred, har militære styrker, og alle deltager militært i Pfp; der er ingen eksempler på, at lande i Pfp ikke deltager i det militære samarbejde. Pfp er først og fremmest grundlæggende et praktisk militært samarbejde mellem NATO og ikkeallierede lande, som ønsker et tæt samarbejde med NATO, og en naturlig forudsætning for at deltage i dette praktiske militære samarbejde er derfor, at det pågældende partnerland råder over egne militære styrker.

Målet med Pfp er ifølge rammedokumentet at udvikle militære samarbejdsrelationer med NATO og udvikle styrker, der bedre kan samarbejde med NATO, at skabe gennemsigtighed i national forsvarsplanlægning og militære budgetprocedurer, at sikre demokratisk kontrol af væbnede styrker og at vedligeholde evnen og beredskabet til at bidrage til f.eks. FN-operationer.

Det følger af dette, at det, så vidt vi kan se, forholder sig sådan, at Pfp-samarbejdet ikke kan have relevans i forhold til Færøerne.